

Szerelem élő lángja

Nyikorgott a kertkapu. A férfi felnézett, a télikert ablakain átszűrődött az utcalámpák kellemetlenül éles fénye. Egy piros csík imbolygott a fehér pászmák között, nem tudta mire vélni, honnan jöhet a kerten át. Felállt az asztaltól, odébb tolta a billentyűzet mellett sorakozó üres kávéscsészéket. Kedvtelve nyújtózkodott, a homlokára tolta az olvasószemüvegét. Több, mint egy éve kapta a szemüveget, és még mindig idegesítette. Megszokta, hogy a látása, mint a sasé, és az öregedéssel jövő minden testi romlás, a túlsúlytól az öszülésig, túlzott aggodalommal töltötte el. Hosszú éveken át büszke volt arányos, izmos testére, élvezte, hogy korosztályában a legmagasabbak közé tartozik, kihasználta, hogy szépnek tartják, főként az asszonyok –, igen, mindig szerették a nők és ő is szerette a nőket. Bánni is tudott velük, amit kevés szép férfi mondhat el magáról.

Hallotta, ahogy a felesége nyitja, majd zárja a garázst. Szemerkélt az eső, halkan dobolt a kétarasznyra kihúzott napellenzőn és a teraszon felejtett vödörökön. Erről észbe jutott, hogy nem fejezte be a kerti munkát, pedig megígérte a feleségének, hogy összegyűjti a leveleket és felszedi a diót. A felesége nem állhatta, ha valaki nem tartja meg a szavát, sem otthon, sem az üzleti dolgaiban nem tűrt lazaságot. Anya olyan, mint egy dragonyos, mondta egyszer a fiuk, még kamaszkorában. A kopogás felerősödött. A férfi hiába álldogált az ablaknál, a piros sáv eltűnt, és az utcalámpák hideg fényét pompította az eső. A felesége közben bejött a házba, a konyhában rendezkedett, szeretett késő este elfogyasztani egy második vacsorát, bár ezt csak csipegetésnek nevezte. Az utóbbi években egyre rakódtak rá a kilók, meglehetősen elhízott, na ő aztán tényleg kövér, nem csak telt egy kissé, mint én, gondolta kárörömmel a férfi. Az asszony nem volt hajlandó tudomásul venni a méretváltozást, ugyanazokat a kissé kihívó fazonú és lehetetlen színű ruhákat vásárolta és viselte, mint fiatalon. Varrónőhöz szerencsére ritkán jutott el, annyira elfoglalták az üzlettel kapcsolatos teendők.

A férfi visszament az íróasztalhoz, és tanácstalanul várt. Beletörődötten nyugtázta, hogy elindult a gyomrában a gyenge remegés, és máris idegeskedik, amint az asszony megérkezett. Keserűen elmosolyodott. Régen ez nem volt így, egyáltalán nem. Amikor megismerkedtek, egészen másféle remegést érzett, ha ránézett. Akárki akármit mond, szerelmi házasság az övék, annak indult.

Kezdetben az asszonynak korántsem volt ekkora önbizalma. A férfi, aki akkoriban a nincstelen egyetemista fiúk átlagos életét élte, azzal kereste meg az albéltre valót, hogy kiegészítő könyvtárosként dolgozott a peremkerületben. Borús nyári reggel volt, amikor egy jelentéktelen külsejű, de kedves és vidám lány az eső elől bemenekült a könyvek közé. Szóba elegyedtek, és a végén együtt indultak ebédelni a közeli kifőzdébe. Sokat nevettek. A lány megmondta a nevét, Júlia, ő meg éppen a Júlia kisasszonyt olvasta, ezt is biztató jelnek vette. Nem udvarolt sokáig, hamarosan megtartották az esküvőt. Onnan kezdve aztán már nem volt megállás, azt kellett tennie, amit Júlia családja kért, vagy inkább parancsolt.

Elsőként azt, hogy ne vállaljon több fordítást. Ezen nagyon összevesztek. Drága Tamás, mondta zengő, királynői altján az anyósa, édes drága Tamás, hát te is látod, hogy ennek a szájalmas firkálgatásnak nincs jövője, ebben nincs pénz, egy árva petákot se ér manapság, hogy naphosszat a könyveiddel vacakolsz, középszerű költőket rángatsz elő a feledés homályából, nem beszélve a szent életű fanatikusokról, akikről amúgy is frászt kap minden normális ember. Az anyósa lendületes, pergő beszédű asszony volt, fiatal éveiben színinövendék, majd egy turnékat vállaló faluszínház primadonnája. Szeretett arról mesélni, hogy százötvenszer énekelte és táncolta a francia királykisasszonyt a János vitézben, aztán népszínművek főszerepeiben tündökölt. A vidéki fellépések ünnepeit csillagaként hirtelen beleunt az egészbe, otthagya a társulatot, és férjhez ment egy józan gondolkodású, mindenben kínosan mértéket tartó mérnökhöz. Ugyanilyen gyors döntést várt volna el a vejétől. A középkori trubadúrok és a misztikával kacérkodó filozófusok szövegeinek tanulmányozását és fordítását pusztán időpazarlásnak tartotta, sürgette a fiút, hogy a diplomamunka beadása után nyomban lépjen be az üzletbe.

Anyósának babakészítő műhelye volt, javítást is vállalt, a bolt hátsó traktusában pedig régi holmikát árult. Valóságos ruhadzsungelben ült egy hokedlin, és fáradhatatlanul fogadta és faggatta a vevőket, tanácsokat osztott, akár babaruháról, akár felnőtöltözetről volt szó. Közben telefonon irányította a családot, szervezte az otthoni teendőket, tárgyalt a beszállítókkal, pletykált a barátnőivel, minden percben valami fontos ügyet

intézett. Vibrált körülötte a levegő, reggeltől estig mondta a magát. Életképtelennek tartott veje, akit eleinte gúnyosan irodalmárnak vagy filozofnak, majd egyszerűen „a delikvensnek” hívott a háta mögött, valóban ledermedt, szinte megsemmisült a közelében. Tamás azért néha bement a boltba. Nézegette a babavarráshoz beszerzett anyagokat, a festékeket, a műanyag fejeket, az apró kellékeket. Egyáltalán nem érdekelték a különböző maskarákba bújtatott babák, és ugyanúgy untatták a régi holmik. A kopasz csecsemőt formázó, pólyába dugott babáktól végképp undorodott, kicsi hullának tűnt valamennyi. Ahogy tudta, palástolta az idegenkedését. Anyósa igyekezett megtanítani legalább a ruhaanyagok felismerésére, de nem járt sikerrel. Nézd csak, drága Tamás. Ez lüszter, fényes és durva gyapjúfonal az alapja. Mosni szigorúan tilos, kevés ecetes áztatólében öblítettem át. A gabardin is gyapjuszövet, esetleg lágyabb pamut. Felsőkabátok, zakók anyaga. Tudni kell, hogyan kezeld. Figyelsz egyáltalán? Nem figyelt, esze ágában sem volt. Kavarogtak a fejében a különböző nyelvekből átvett idegen szavak, santung, krepdesin, tüll, zsorzsett, molinó, lavábl. Csipkék és fátylak, cipógombolók és kalaptúk, pudriék és hímzett alsóneműk, sétatotok és pipaszurkálók. Mi köze neki mindehhez? *Szerelm élő lángja, lelkem legközepében, milyen vigyázva, milyen szeliden sebzél!...Ó, seb, gyönyörbe forgatsz!* Magában mormolta a sorokat, miközben anyósa hadonászott és magyarázott a boltban.

Középiskolás korában rabul ejtette a spanyol vallásos költészet, a megszállottság éppen annyira taszította, amennyire csábította. Juan de la Cruz verseit az első egyetemi éve folyamán kezdte fordítani, jobbára csak a maga örömére. Néhány megjelenhetett egy vallásos folyóiratban, a többi elsüllyesztette a fiók mélyén. Amikor aztán viszonylag elismert műfordító lett, minden munkáját közölték, csak ezeket nem. Egy pályatárs szerencsésebb volt, az ő fordításaiból egy kötetre valót kiadtak, amikor már nem számított merésznek egy szent verseit közzé tenni. *Örökkön égő mécses, érzéseim homályos egeit világod beragyogja...*

Júlia sem szerette a műhelyt, azt mondta, a sok poros limlomtól nem kap levegőt. Aztán mégis egyre gyakrabban járt, egyre többet segített az anyjának, s végül ott ragadt a ruhaerdőben. Annyira ott, hogy csak ügyel-bajjal tette le az államvizsgáit, mert nap-hosszat az üzleti számlákat egyeztette.

A férfi kinézett a kertbe. Az eső egyhangúan dobolt az ereszcsontról, a kövezett út felfénylött, amint egy autó elhaladt a kerítés mentén. Igen, ez talán a legnagyobb különbség közte és az asszony között, ő a betűk embere, Júlia a számoké. A felesége mindig nagy kedvvel tanulmányozta a kimutatásokat, elszámolásokat, árakat és béreket, kiadásokat és bevételeket. Lassan kialakult a rend, hogy a háztartással kapcsolatos minden pénzt ő kezelte, és amikor lakást vásároltak, ő tárgyalta az eladóval, a felújítást végző mesteremberekkel. Mindezzel együtt járt, hogy a férfi egy-két év múltán arra jött rá, a felesége teljesen átvette az irányítást a házasságukban. A hálószobában is.

Hallotta, hogy csapódik a konyhaajtó, aztán a falépcső nyikorog. Júlia felment az emeletre, és a fürdőben kinyitotta a csapot. A férfi most már két irányból figyelhette a zubogást. Odakint nem csillapodott az eső, a feje felett a kádba ömlött a víz.

A nappalit az előtértől elválasztó ajtóban álldogált, aztán lassan visszament a szobába. Értelmetlen dolgokkal húzta az időt. Rendezgetett a polcon, belelapozott néhány könyvbe, de az esze máshol járt. Emlékeken.

Az első közös nyarukat a Dunakanyarban töltötték, egy kempingben. Júlia nyafogott ugyan, hogy nem szereti a sátorozást, mert a gumimatrac kényelmetlen, hajnalban hideg van, és biztosan felfáznak majd. Végül csak kihúztak két hetet Zebegényben, jelentősebb összevésés nélkül. Egy reggel Júlia, valami szeszély folytán, egyedül ment a faluba, hogy bevásároljon. Ő meg csak feküdt a takarók alatt, csendben, mozdulatlanul. Egy ideig csak annak örült, hogy végre egyedül lehet, és nem kell hallgatnia a lány szüntelen locsogását. Elszégyellte magát az öröméért, akkor már gyűrűt cseréltek és tervezgették az együttlakást. Mégsem tudta letagadni önmaga előtt, hogy időnként pokolian unja a menyasszonyát. Éppen elszenderedett volna, amikor a szemközti levert sátorból félreérthetetlen hangok szűrődtek át, heves szeretkezés nyögései és apró sikolyai. Most már végképp szégyenkezett, pedig igazán nem tehetett semmiről. Legszívesebben elmene-kült volna, de ugyanakkor fogva tartotta a kíváncsiság. Kellemetlenül érintette az idegen pár szenvedélye. Júlia sohasem került ilyen önkívületbe, mint a szeplős, szőke lány, aki kurta köszönésen kívül egyáltalán nem méltatta figyelemre a többi sátor lakóit. Később, a nászútjuk során gyakran eszébe jutott a szőke lány odaadása, és biztatta Júliát, bátran kiabáljon, ha az jó neki. A felesége értetlenül nézett rá, miféle erotikus sikongást akarsz kicsikarni tőlem, kérdezte, ilyesmi csak a pornófilmekben van, mert ott mindent eltúloznak. Ennyiben maradtak, és ő arra se tudta rávenni az asszonyt, hogy időnként aludjon mellette meztelenül, Júlia a legrekkenőbb melegben is hálóinget húzott, mert szerinte a

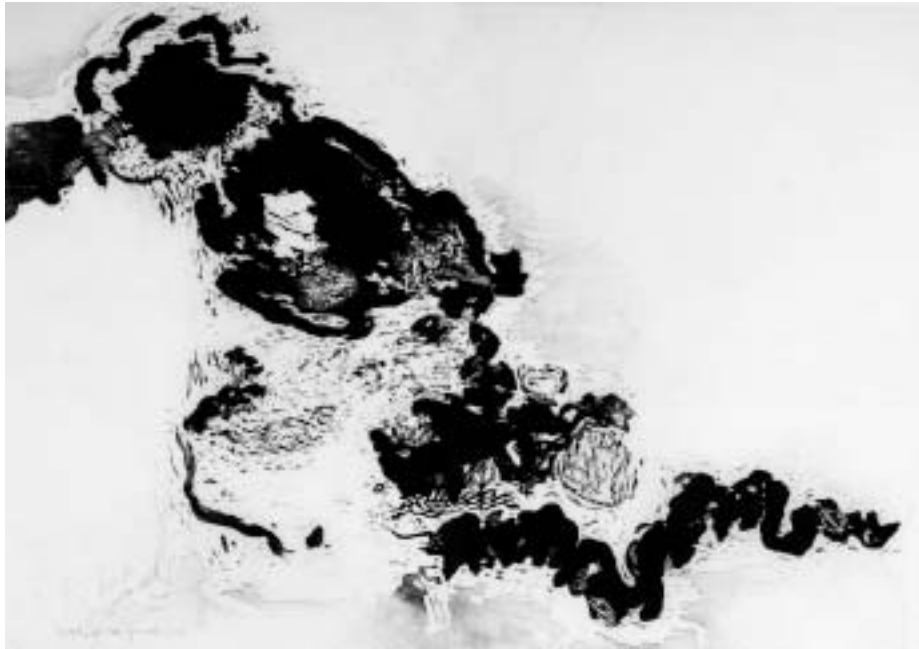
meztelenség közönséges. Amikor megszületett a fiuk, Júlia gyakran a gyerekszobában aludt, vagy a kicsit vette maga mellé a franciaágyba. A férfi emlékezett az egyhangú estékre. Júlia órákig mosogatott. Külön a gyerek edényeit, cumisüvegeit, kanalaikat, és külön az ő tányérjaikat, poharaikat. Aztán megint külön a fazekakat és a fedőket. Akkoriban nem létezett még mosogatógép, de valószínű, hogy Júlia akkor sem használta volna, ha teheti. A súrolásban és a törölgetésben vezette le az egész napi feszültségét. A férfi néha megpróbált segíteni, de Júlia cseppet sem volt hálás, szerinte a férje mártírként tett-vett a konyhában. A férfi emlékeiben tényérok úsztak a piszkos lében, spriccelt a víz a konyhakőre, és a szivacsnak valahogy mindig áporodott szaga volt.

Arra eszmélt, hogy a könyvespolc előtt téblábol. *Ó, puha kéz! Ó, érintés, te kedves!...* motyogta. Ez volt a kedvenc verse a szenttől, s már vagy harminc éve töprengett rajta. Nem jutott semmire. A házassága annyira örömtelenné vált, hogy minduntalan kalandokba bonyolódott, érzelmek nélküli, sok pénzt elpazaroló kapcsolatok színesítették a hétköznapokat. Ahogy telt az idő, egyre inkább a felesége vagyonát költötte a tartós vagy alkalmi szeretőkre. Eleinte szégyellte, aztán megszokta. A randevűkre sokszor Júlia kocsijával ment, hiszen az volt a drága, a feltűnő, az irigykedésre okot adó autójuk. Kezdetben a felesége morgott, gyanakodott, jeleneteket rendezett, aztán hirtelen abbahagyta. Okos asszony volt, tudta, ha tovább feszíti a húrt, válás lesz a veszekedések vége. Így legalább a baráti társaságban házaspárként tündökölhettek, és nem utolsósorban a fiuk is elégedett lehetett a családi színjátékkal. Azt sose merete megkérdezni a fiától, mennyit hisz el az együttélésük tökéletességéből. Elég tapintatos és elég opportunistá volt ahhoz a fiú, hogy ne firtasson kényes ügyeket. Júlia tömte pénzzel az egyetlen gyerekét, és a férje megkérdései nélkül úgy döntött, hogy saját kocsit és lakást vegyenek a fiuknak, már az első egyetem éviében. Tomika hamarosan külön költözött, élte világát, ő pedig titkon örült, hogy nem kell a fiát kerülgetnie a házban. Éppen elég volt a felesége közelsége, pedig már évekkel ezelőtt széthordták a holmijukat a közös hálóból, ami azóta is üresen áll. Amikor már nagyon idegesítette az asszony, kiment a nyaralóba. Az legalább az ő révén került a családba, mint ági vagyon, tulajdonképpen ezért kedvelte a sufni formájú faházat a Dunakanyarban, félúton Leányfalu és Visegrád között. Arra nem volt alkalmas, hogy oda vigye a szeretőit, akik kényelemre és kiszolgálásra vágytak, ezért rákapott a hétvégi magányos kocsikázásra és a vízparti csillagnézésre. Ilyenkor eszébe jutott a gyerekkora. A faházat a nagyszüleitől örökölte, akikkel a vakációkat töltötte, bejárták a környéket, hajóval és kerékpáron. A konyhában aludt egy összecsucukható ágyon, amely nyikorgott és billegett, mégis szívesen feküdt rajta, és a nyitott ablak mellett hallgatta a tücsökciripelést, a lombok neszezését.

A nőket máshova vitte. Amikor még szerényebben ment az üzlet, a város határában egy panzióba. Az anyósa temetése után Júlia átszervezte a műhelyt, elbocsátott két alkalmazottat, a maradék háromtól pedig feszítettebb munkatempót követelt, természetesen minimálbérért. Hajnalban kelt, kijárt az ócskapiacra, aukciókat látogatott, mindenhol felvásárolta a sérült régi babákat, aztán újjávarázsolt állapotban adta el gyűjtőknek, külföldről is egyre többen keresték. Lassan más tárgyakkal is foglalkozott, ezüsttel, porcelánnal, kisebb bútorokkal. Az üzlet felvirágzott, a közös bankszámlájuk mellé Júlia nyitott egy sajátot is, és nem nyilatkozott arról, mennyi pénzt irányít oda. A fiának mindig ő adott zsebpénzt, és hallgatólagos megegyezéssel zsebpénzt kapott a férj is. Nem is keveset. Hamarosan négy-ötcsillagos szállodákba vihette a férfi a szeretőit. Júlia úgy tett, mint aki erről mit se tud. Időnként elutazott a barátnőivel, és nem mesélt arról, kinek a nyaralójában tölti az időt a Balatonon, vagy kivel autózik végig a tengerparton. A külvilág előtt a házasságuk tökéletesnek tűnt, megadjuk egymásnak a szabadságot, ez csak természetes, mondta mindig társaságban a férfi, ha szóba kerültek a külön utak.

Visszatologatta a kihúzott könyveket a polcon. Furcsa módon éppen annál a vitrines résznél cövekelt le, ahol az ő kötetei sorakoztak. Közel húsz év alatt hét önálló fordítása jelent meg, az ismerősei eltérően vélekedtek, egyik barátja szerint ez nagyon kevés, mások elismerően gratuláltak. Júlia azzal dicsekedett, hogy a férje komoly irodalmár. A háta mögött büszkélkedett, pedig kettesben alig bírták ki egymást. Egyre sűrűbben veszekedtek. Emlékezett az első összekapásukra.

Fülldt szombat este volt, vendégségből indultak haza, kicsit sétáltak a nyári nyüzgéstől hangos belvárosban. Valamelyik elegáns üzlet kirakatában Júlia meglátott egy táskát. Nagy, otromba, füzöld lakktáskát, amely az első pillantásra elborzasztotta a férfit, az árát meg egyenesen pofátlanságnak tartotta. Fanyar megjegyzéseket tett, erre Júlia dacosan lelkesedett. Hamarosan olyan hangosan szidták egymást, hogy a járókelők kikerülték őket. Nem hitte volna soha, hogy vele ez megtörténhet, harsányan káromkodik és hóbörög a város egyik legforgalmasabb részén, akár egy részeg. Vasárnap nem is szólt a feleségéhez, sétálni vitte a kutyát, aztán a kertben rendezgetett, teljesen feleslegesen,

Tünetemény

hiszen pénteken járt ott a kertész. Hétfő reggel Júlia széleseben reggelizett, kiviharzott a garázsból a kocsijával. Dél tájt ért vissza, tüntetően a díványra dobott egy nagy papírtasakot, melyből kikandikált egy fűzőld fogantyú. A táskát Júlia egyszer használta, nem derült ki, mit mondhatott rá valamelyik barátnője vagy ismerőse, de biztosan nem dicsérte senki, mert este a táska az előszobai polcra került, és sokáig ott is maradt. Aztán megkapta ajándékba a takarítónőjük.

A következő vitájuk hosszabban zajlott, és nagyobb volt a tétje. Júlia mindenképpen tovább akart költözni a nemrég felújított lakásból. Kinézett néhány ingatlant egy ügynökség kínálatából, és mivel a férfi nem volt hajlandó vele tartani, egyedül látogatta végig a házakat. Végül is az ő pénzén vették meg a kiválasztott villát, ő tárgyalt, ő szervezett meg mindent. A férje sértetten figyelte a fejleményeket, titkon úgy érezte, nincs is joga beköltözni. Esténként, amikor az asszony fáradtan hazavetődött, a konyhapultra könyökölve rajzolgatta az új ház renoválásának terveit, és nem beszélt meg az ötleteit a férjével. Egyszerűen csak bejelentette, hogy azontúl külön szárnyban laknak, szeparált fürdővel és hálóval. Száraz, tárgyilagos mondatokkal azt is közölte, hogy a maga részéről nem akar válni, mert nem látja értelmét, a gyerekeknek is jobb, ha együtt laknak. A férfi hallgatott, bólogatott, a véleményét megtartotta magának.

Letörölgette a port az egyik kötetről és találomra belelapozott. Dedikált könyv volt, posztmodern regény, egy írótól kapta ajándékba évekkal azelőtt, közös felolvasóestjükön. Emlékezett a vidéki könyvtárra, a fővárosból jövő művészek tiszteletére kiöltözött, de félretaposott cipőjű, kopaszodó, egyfolytában izzadó iskolaigazgatóra, a kövérkés könyvtárosra és a lelkes, érdeklődő falubeliekre. Arra is emlékezett, hogy irigységgel vegyes csodálattal nézték őt, a finom gyapjúöltönyét, olasz cipőjét és főképpen a kényelmes, nagy autót, amellyel érkezett. Cseppet se érezte magát kínosan, elégedetten nyugtázta az elismerő pillantásokat. A műsor előtt az udvaron cigarettázott a neves íróval, semmiségekről beszélgettek, a napfény játékát figyelték az ablakrácsokon. Észrevette, hogy az író is kutakodó tekintettel méri végig az ő eleganciáját, az árnyékban parkoló drága kocsit. Lehet, hogy nem vagyok jó fordító, gondolta, mégis engem irigyelnek, nem a tőlem jobbakat. Eszébe jutott egy német mondás, akkor vagy valaki, ha van valamid. És neki volt.

Lapozott a könyvben. A történet a francia forradalom idején játszódott Párizsban, és szerepelt benne egy bábukészítő. A mester egy játékkereskedőnek és egy metszetárusnak dolgozott. Ódon, négyemeletes ház padlásterében lakott, ahol alig bírt kiegyenesedni, falépcső sem vezetett fel oda, csak egy lajtorja. Azon a falhoz támasztott létrán hurcolta le kinnal-keservesen a nagy batyut, elkészített bábuival. Egész sereg volt belőlük, az én teremtményeim, dicsekedett velük néhanapján a mester, *veszendő testet kaptak tőlem, mely örömtől és fáradalmaktól mentes. Gondolatokat nem adtam nekik, mert jó természetű isten vagyok.* A mester odújában egy csirizestál, egy gombolyag zsineg, egy doboz vízfesték és néhány ecset segítségével keltette életre a figuráit. Elvitte a kereskedőhöz, aki továbbadta mindet házalóknak, hogy a Champs-Élysées forgatagában járkaljanak,

és a bábukat póznára tűzve kínálják a gyerekeknek és a szüleinek. *A vágy ragyogó tárgyai. A forradalom elvette mindenemet, nemességemet, birtokaimat, palotámat, most babákat festek, és eme nagy szerencsétlenségben, nincstelenségben, mely rám szakadt, megőriztem derült lelkemet. S hogy erőt is merítsek, Lucretiusomat olvasgatom, melyet állandóan hosszú, bolhaszínű kabátom tátogó zsebében hordozok. Arcképeket és szerelmi jeleneteket is festek, ezeket kapualjakban árulhatom. Sima és félnék ecsettel festegetem a kilőtt tegezeket, elröppent madarakat, a boldogság veszélyes játékeit és álmaikat, gyártom a libapásztorokat és rózsákkal ékesítem a pásztorlánykák kebelét. Mindezt középserűen végzem el, még véletlenül sem jól. Miért? Mivel közönséges ízlést kell kielégítenem. S aztán, ha később magamnak festenék, tudom, mi lesz: a legkisebb részletbe se tudom már belevinni a tehetségemet, mert addigra meghal. Rossz idők járnak a művészekre. Les dieux ont soif.*

Becsukta a könyvet. Sokszor elolvasta már a bábukészítőről szóló részeket. Megértette belőle, miért undorodott mindig az üzlettől, anyósa okvetetlenkedésével miért nem szállt soha vitába. Halkan ismételte, hogy nem, nem akar ott dolgozni, de magyarázattal nem szolgált. Otromba munkának tartotta a szériában készülő hajas babákat, és a babaház kellékeit se becsülte többre, a kecses, apró porcelán mütyűröket, a finom csipkéket, a bársony tarsolyokat, kicsi ezüstsűt és keféket, az összes régi limlomot. Titokban lenézte az egész boltot, és maga előtt is szégyellte: azért annak örül, hogy ennyi pénzt hoz a házhoz.

Önmagát művésznek tartotta. Jogom van a nyugodt munkakörülményekhez, mondotta az ismerősöknek. A szeretői megerősítették ebben. Gond nélkül zárt le egy kapcsolatot, amikor elege lett belőle. Kétszer azért megperzselődött. Magas, karcsú lány lépett be a boltba, táskájából törött porcelán babát vett elő. A felesége kiszaladt a bankba, és a férfi véletlenül éppen aznap délután helyettesítette, amikor a lány elhozta a nagyanyjától örökölt selyemruhás baronesszt, ahogy ő mondta. A legritkább szépség volt a lány, halvány bőr egyetlen szeplő nélkül, természetes vörös haj, és villogó zöld szem, akár egy macskáé. Az egyik alkalmazott felvette a rendelést, ahogy elfordult, a férfi egy cetlire firkalta a lány mobilszámát. Másnap felhívta. A lány szabódott, aztán mégis ráállt a találkára. Művelt belvárosi lány volt, bölcsészkart végzett, teniszezett, zongorázott. A férfi egy csendes kerthelyiségbe vitte vacsorázni. Rögtön látta, hogy a lány fogékony a jómód megnyilvánulásaira és elvárja, hogy költsenek rá. Három hónapja tartott a viszonyuk, amikor előállt azzal, hogy illene összeházasodniuk, az ő családjában ez a szokás. Nem válok, förmedt rá nyersen a férfi. A lány mosolygott, fagyosan, de kitaróan. Többé a telefont se vette fel. Megtartott persze mindent, amit kapott, az ékszereket, az aukción vásárolt súlyos ezüstkupát, a méretre varratott nagyestélyit. A férfi nem akart bántódni, heteken át ivott, hogy felejtse. Akkor hagyta abba, amikor Júlia epés megjegyzéseket tett a férfiklimaxról.

Azután jobban vigyázott. Mindenképpen gazdag nőt keresett szeretőnek, olyat, akit nem érdekel a pénz, mert van neki elég, vagy van a férjének. A sors kegyes volt, segített. Egy könyvesboltban nézelődött, és figyelmen kívül rálépett valaki lábára. Szép szőke asszonytól kért elnézést, aki túl volt már az első ifjúságán, de remekül festett a másodikban. Látszott, hogy nem kíméli az időt, a fáradságot és a pénzt, ha magával kell foglalkoznia, ügyelt az alakjára, választékosan öltözött, brilleket hordott a fülében, a kezén, a csuklóján. Kicsit affektált, de éppen csak annyira, hogy hangsúlyozza a nőiességét. Ahogy leérték a mozgólépcsőn, megállt, előhúzta a táskájából a tükrét, és eperszinnel ráérfősen kirúzsozta a száját. A férfi elmosolyodott, és meghívta az asszonyt egy kávéra.

Könnyű kalandnak indult, de egyre jobban belebonyolódtak. A nő férje nagyvállalkozó volt, lakóparkokat épített. A piacon a legnagyobb cápák között tartották számon. Egy kiskamasz fiuk volt, aki nem kötötte le túlságosan a szüleit, bébiszitter hordta az egész napos iskolába. Apukát alig látták otthon, a hatalmas házban, amikor nem dolgozott, a húszéves topmodelleket hordozta az adriai hajójára. Sokáig mégsem csalta meg a nő, igyekezett inkább hasznossá tenni magát, jótékonyági gyűjtéseket szervezett, önkéntesként segített egy állatmenhelynek. Tizenöt éve volt férjénél, és azt állította, most lépett félre először. Még hinni is lehetett neki. Hálás volt a férfi figyelmességéért, cserébe elhalmozta ajándékokkal. A férfi eleinte zavarban volt, addig ő költött a szeretőire, most valójában labdába se rúghatott. A szép szőke asszony egy ismeretlen rétegből jött, a felső tízéből, ahol más léptékben éltek az emberek, a kiadások csak százezer forinttól felfelé számítottak. A kapcsolatuk elején a férfi igyekezett felvenni a tempót, drága és felkapott éttermekbe hívta a szőkeséget. Nem találkozhattak túl sűrűn, egyikük sem akarta kockáztatni az otthoni látszatbékét, de a gyér közös programok is olyan költségekbe verték a férfit, hogy hamarosan felhagyott a nagyzózással. Taktikát váltott, és családias hangulatú, kissé kopott pizzériákba és kávéházakba invitálta a nőt, akinek ez nagyon tetszett,

mert már elszokott az életszagú helyektől. Nagyon kellemes hetek következtek. A férfi kiegyensúlyozottabb volt, mint valaha. Észrevette ugyan, hogy Júlia gyanakodik, ezért gyorsan eljátszotta azt, hogy belehabarodott egy fiatal, kacér költőnőbe. Júlia bekapta a csalit. Szokásától eltérően eljárógatott a férjével a felolvasóestekre, melyeket egyébként halálosan utált és unt, de most minden apró részletre figyelt, a huszonéves nőket úgy mérte végig a pódiumon és a büfében, mint leendő ellenfeleit. A férfi jól mulatott magában, irodalmárokkal sose kezdett, kirázta a hideg a bakancsos, tornacipős, hajukat befőttes gumival összefogó, és folyton az egyenjogúságról karattyoló, minden szempontból nőietlen társaságtól.

Eljött a nyár. A szőke asszony, akinek a férfi magában a Nagyvad becenevet adta, több hetes nyaralásra készült a családjával, vitorlázni indultak valamelyik dalmát szigetre. A férfi előbb csak nyugtalan lett, aztán kötekedő, végül az összes féltékenységi tünetet észlelte magán. Megbolondultam, gondolta, végül is mit akarok? Rögtön válaszolt is, azt, hogy ne utazzon el. Éppen az Andrassy úton vezetett, csúcsforgalomban, dudálások és anyázások közepette, és hirtelen annyira megriadt attól, amire rádöbent, hogy kis híján beledöccent az előtte araszoló Szedánba. Befordult az egyik mellékutca, lassított, megtörölte a homlokát. Jézusom, beleszerettem, a tetves életbe, a bűdös francba, pedig én nem akarok senkit szeretni, soha többé, soha többé. Egy taxis rákiabált, hogy menjen már valamerre.

A Nagyvad elutazott, meglehetősen vidáman, a férfit ez is bosszantotta, mennyi lehet egy ilyen hajó, mondjuk, hogy húsz méter, azon a kis területen lesz összezárva a fiával meg a férjével, na hiszen... Engem ne etessen azzal, hogy a férje már nem is nyúl hozzá... Nyugtatta magát, én nem akarok semmit feldúlni, ez a helyzet így pont jó, ahogy van. Közben persze semmi nem volt jó, dolgozni nem tudott, és Júlia minden szavába, mozdulatába belekötött, az asszony meg is jegyezte egyszer vacsoránál, hogy az öregedő férfiak hangulatváltozásainak is komoly szakirodalma van, lehet olvasgatni. A férfi azzal vágott vissza, hogy a kövéreknek gyilkos szín a sárga. Júlia elhallgatott. Megint hízott néhány kilót, és aznap egy elképesztően előnytelen citromsárga selyemblúzban virított. Éjjel a férfi keservesen forgolódott, többször kiment vizet inni. Elválok, elválok, mormolta magában, bár érezte, hogy sosem lenne bátorsága hozzá.

Most is mormogott, a könyvespolcnál. Felütötte az egyik kötetet, a kedvenc szerelmes versét kereste, noha kívülről tudta, s akár álmából felébredve is elmondta hibátlanul. *Azt a szép régi asszonyt szeretném nem szeretni...* Majdnem felnevetett. Igen, senkit sem akar már szeretni, az érzelmek csak bonyolítják a dolgokat. Emlékezett arra, amikor a Nagyvad nem ment el az egyik találkájukra, és még csak oda se telefonált a panzióba, hogy a férfi ne várja hiába. Később azzal mentegette magát, hogy elfelejtette a randevút. A férfi elképedt. Hogyan lehet elfeledkezni egy pásztoróráról? A nő mosolygott, nem válaszolt. A férfi dúlt-fült magában, de nem mutatta. Szakítani akart, de nem volt hozzá ereje, holott tudta, ha nem áll a sarkára, a szeretője olyanná válhat, mint a felesége. Miért mindig a dominákat vonzom, töprengett keserűen, hiszen ki nem állhatom őket.

Végre elszánta magát, hogy felmenjen az emeletre. A víz már régen nem zubogott odafent, megnyugtató csend volt. Remélhetőleg Júlia már a saját hálószobájába vonult, és nem is kell találkoznia vele, bőven elég lesz a reggelinél látni, arcpakolással, bedagadt szemmel. A férfit a saját öregedése is idegesítette, de Júliáét elviselhetetlennek érezte.

Megmarkolta a lépcső karfáját, mintha bátorítást kérne, és lassan fellépkedett. A gardróbhoz vezető folyosón, egy székre dobottan, a félhomályban felfénylett a sárga selyem. Tudja, hogy gyűlölöm a sárgát, de csak azért is erőlteti. Júlia szobájában sötét volt. A férfi fellélegzett, benyitott a második hálóba. Földbe gyökerezett a lába. A felesége, törülközőből csavart turbánnal a fején, átlátszó köpenyben ült a széles ágyon. Na nem, ezt aztán nem, erre aztán várhat, hogy én odafeküdjek mellé, takarodjon a saját ágyába, de rögtön. A férfi maga sem értette, miért kezdett üvöltöni, miért káromkodott egyfolytában, nagyon trágárul. Szidta az életüket, a feleségét, a Jóistent és a sorsot. Júlia megpróbálta félbeszakítani, de ő nem hagyta, végül kifulladásra nekidőlt az ajtófélfának. Júliának potyogott a könnye. Bocsáss meg, csak ragtapaszt kerestem nálad, mert megváltam az ujjam. A férfi akkor látta, hogy az átlátszó köpenyt összevérezte a felesége. Elszégyellte magát, várj, segíték, bekötöm a kezéd. A felesége nemet intett a fejével, és kiszaladt a folyosóra.

A férfi egy ideig kellemetlenül érezte magát, de a zene megnyugtatta. Többnyire Mozartot hallgatott, néha Chopint. Feküdt az ágyon, lehunyta a szemét, élvezte a zongorajátékot. *Örökkön égő mécses? Lelkem legközepében...* Mi is a lélek valójában, töprengett a férfi, minek is van szükségünk rá... hát nem elég nagy teher a test?